

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/143/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124418277
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6124418277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Mgr. Michaely Priesolovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného obchodnou spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a. s., so sídlom Digital Park I, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 31 383 408, zastúpenému obchodnou spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 615,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/2/2025-79 zo dňa 28. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 17C/2/2025-79 zo dňa 28. mája 2025 v časti výroku I., ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 573,38 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, potvrdzuje.

II. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 17C/2/2025-79 zo dňa 28. mája 2025 vo zvyšnej časti výroku I. mení tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 41,67 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 41,67 eur od 02.08.2024 do zaplatenia zamietá.

III. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako i trov odvolacieho konania v rozsahu 86 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 615,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 615,05 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vyššie uvedeného plnenia titulom náhrady nákladov vynaložených na nájom náhradného motorového vozidla. Nárok odvodzoval od škodovej udalosti zo dňa 10.04.2024, ku ktorej došlo v Žiline a pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo spoločnosti MOCASI s. r. o. Škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený v súvislosti s opravou poškodeného vozidla uzavrel so žalobcom dňa 27.05.2024 zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 633/2024. Nájom náhradného vozidla trval od 27.05.2024 do 06.06.2024. Po jeho ukončení žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 7132024, splatnú dňa 21.06.2024, na sumu 903,30 eur bez DPH za 11 dní nájmu vozidla, vrátane jednorazového poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla

vo výške 50,- eur. Poškodený následne postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie len vo výške 288,25 eur, pričom zvyšok uplatneného nároku krátil. Žalovaný sa dostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v celosti, ktoré bol povinný poskytnúť žalobcovi najneskôr do 01.08.2024 podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla

a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 17.07.2024 podľa oznámenia o poskytnutí poistného plnenia. Preto si žalobca uplatňoval popri istine aj nárok na úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 02.08.2024 z dlžnej sumy do zaplatenia.

3. Žalovaný v spore namietal dôvodnosť uplatneného nároku na doplatok za prenájom náhradného vozidla, a to v časti zaplatenia rozdielu z uplatnenej a priznanej sumy. Nájomné za náhradné vozidlo za dni 31.05.2024 až 06.06.2024 nebolo možné podľa jeho považovať za skutočnú škodu, ktorá by vznikla v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Faktúra

za opravu poškodeného vozidla č. 24050492 bola opravcom AT a. s. vystavená dňa 30.05.2024. Ak autoservis vystavil faktúru dňa 30.05.2024, je zrejmé, že totožný deň dodania služby je aj dodaná služba spočívajúca v oprave poškodeného vozidla, a teda nie je podstatné, kedy si poškodený prevzal svoje vozidlo z autoservisu. Dôvod na trvanie prenájmu náhradného vozidla po ukončení opráv poškodeného motorového vozidla nebol daný, a teda prenájom náhradného vozidla za dni 31.05.2024 až 06.06.2024 nebol nevyhnutný

a opodstatnený. Žalovaný namietal aj poplatok za pristavenie vozidla a mal za to, že nebol povinný nahraďiť náklady, ktoré nemajú bezprostredný súvis s poistnou udalosťou. Poplatok za pristavenie vozidla nemožno považovať za súčasť skutočnej škody, ktorá by mala byť hradená z povinného zmluvného poistenia. Žalovaný krátil z poistného plnenia náklady

vo výške 25,06 eur, ktoré by poškodenému vznikli užívaním vlastného vozidla a k tomu uviedol, že poškodený najazdil náhradným vozidlom 163 km, čo vyplýva zo zmluvy o nájme č. 633/2024 zo dňa 27.05.2024, mal prenajaté náhradné motorové vozidlo 11 dní, čo predstavuje v priemere 14,8 km na deň. Žalovaný uznal opodstatnenosť prenájmu v trvaní 4 dni, čo v prepočte znamená, že poškodený by prešiel celkovo 59 km pri dennom priemere 14,8 km/deň a prevádzkové náklady by predstavovali 0,01 eur za prejazdený km. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody za prenájom náhradného vozidla listom zo dňa 06.06.2024 doručeným žalovanému e-mailovou správou dňa 08.07.2024, pričom žalovaný listom zo dňa 17.07.2024 splnil podmienku, ktorá v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania, keďže žalovaný oznamovaciu povinnosť splnil v normatívnej lehote, nie je podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. povinný žalobcovi uhradiť úroky z omeškania. Žalovaný preto namietal aj uplatnenie úrokov z omeškania, ktoré v celom rozsahu považoval za nedôvodné.

4. Žalobca s obranou žalovaného nesúhlasil. Poukazoval na to, že oprava poškodeného vozidla sa z hľadiska reálnej možnosti poškodeného vozidla opätovne užívať nekončí samotným vystavením faktúry, ale až momentom, keď je vozidlo vydané späť poškodenému. Zdôraznil, že poškodené vozidlo sa až do 06.06.2024 nachádzalo v autoservise. Za nedôvodné považoval aj krátenie poistného plnenia o údajnú amortizáciu, keďže jedinými prevádzkovými nákladmi, ktoré by poškodenému pri používaní vlastného vozidla vznikli, boli náklady na pohonné hmoty, ktoré znášal aj pri náhradnom vozidle. Pokiaľ ide o poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla, žalobca tvrdil, že ide o bežný náklad spojený s prenájomom náhradného vozidla, ktorý je účtovaný pri každom nájme.

5. Súd prvej inštancie, citujúc ust. § 427 ods. 2, § 442 ods. 1 a 3, § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. d), f) a g), § 4 ods. 1 a 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., ďalej uviedol, že vychádzal zo zistenia,

že dňa 10.04.2024 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo spoločnosti MOCASI s.r.o. Poškodený následne uzavrel so žalobcom zmluvu o nájme náhradného vozidla, pričom nájom trval od 27.05.2024 do 06.06.2024. Zo žalobcom predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že poškodené vozidlo sa počas uvedeného obdobia nachádzalo v autoservise a že žalovaný krycím listom zo dňa 10.06.2024 oznámil vybavenie poistnej udalosti a poukázanie poistného plnenia na účet servisu. V čestnom prehlásení zo dňa 06.06.2024 poškodený uviedol, že náhradné vozidlo mal zapožičané od 27.05.2024 do 06.06.2024, t. j. 11 dní z dôvodu, že poškodené vozidlo bolo

po poistnej udalosti zo dňa 10.04.2024 v autoservise, kde sa nachádzalo aj ku dňu prehlásenia a tiež prehlásil, že nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný z dôvodu zabezpečenia podnikateľskej činnosti. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 06.06.2024 postúpil postupca (poškodený) žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku

vo výške 903,30 eur bez DPH z titulu jeho nároku voči žalovanému podľa ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. a za odplatu 903,30 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 07132024. Zároveň v čl. 5 zmluvy sa strany dohodli na vzájomnom započítaní záväzkov, a to odplaty postupcu voči pohľadávke postupníka, ktorú mal voči postupcovi na základe nájmu náhradného vozidla

vo výške 903,30 eur bez DPH vyúčtovanej faktúrou č. 07132024. Postúpenie bolo postupcom listom zo dňa 06.06.2024 oznámené žalovanému s výzvou na plnenie na účet postupníka - žalobcu. Uvedené skutkové okolnosti boli nesporné podľa ust. § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom zároveň v konaní neexistovala dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, a preto súd prvej inštancie v nadväznosti na tieto skutočnosti z nich vychádzal v súlade s úpravou § 186 ods. 2 veta prvá CSP. Ďalej mal súd prvej inštancie preukázané, že dodávateľ AT a. s. Žilina faktúrou č. 240504492

zo dňa 30.05.2024 na sumu 1.244,65 eur bez DPH eur so splatnosťou 13.06.2024, vystavenej na meno poškodeného vyúčtoval opravu jeho vozidla. Žalovaný - poisťovňa listom zo dňa 10.06.2024 oznámil poškodenému, že vybavil poistnú udalosť zo dňa 10.04.2024 a skutočnú škodu vo výške 1.244,65 eur poukazuje na účet servisu. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že mu je známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až

po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného poistenia zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Samotný žalobca v priebehu konania preukazoval potvrdenia autoservisov o bežnej obchodnej praxi uplatňovanej pri oprave vozidla, kedy náklady uhrádza poisťovňa. Z oznámenia zo dňa 10.06.2024 súd prvej inštancie ustálil,

že žalovaný nijako nerozporoval poškodenie vozidla, jeho nevyhnutnú opravu plne akceptoval a úhradu faktúry za opravu vozidla vo výške 1.244,65 eur zaslal priamo na účet servisu.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zdôraznil, že účelom náhradného vozidla je eliminovať nepriaznivý následok dopravnej nehody spočívajúci v nemožnosti poškodeného užívať vlastné motorové vozidlo. Za rozhodujúci preto nepovažoval okamih vystavenia faktúry za opravu vozidla, ale okamih, keď sa opravené vozidlo reálne dostalo späť

do dispozičnej sféry poškodeného. Samotné vystavenie faktúry podľa názoru súdu prvej inštancie ešte nezakladalo možnosť poškodeného okamžite disponovať so svojím vozidlom.

7. Súd prvej inštancie preto považoval nájom náhradného vozidla za účelný po celú dobu, počas ktorej sa poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise, teda od 27.05.2024 do 06.06.2024. Prihliadol pritom aj na všeobecnú obchodnú prax autoservisov, podľa ktorej je vozidlo

po oprave spravidla vydané až po zaplatení ceny opravy, prípadne po vydaní krycieho listu poisťovňou. Keďže žalovaný poisťné plnenie vo vzťahu k oprave vozidla poskytol až

po vrátení náhradného vozidla, súd prvej inštancie nepovažoval námietku žalovaného o neúčelnosti ďalšieho trvania nájmu za dôvodnú.

8. Za dôvodný považoval súd prvej inštancie aj poplatok za prístavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 50,- eur s DPH. Uviedol, že ide o náklad priamo súvisiaci s nájomom náhradného vozidla, ktorý vyplýval zo zmluvných dojednaní medzi žalobcom a poškodeným. Tento poplatok predstavuje bežný náklad spojený s odovzdaním, prevzatím a prípravou vozidla na nájom, a preto ho nemožno bez ďalšieho vylúčiť z poisťného plnenia.

9. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné ani krátenie poisťného plnenia o sumu 25,06 eur, ktorú žalovaný odôvodňoval údajnými nákladmi, ktoré by poškodenému vznikli pri používaní vlastného vozidla. Podľa súdu prvej inštancie v konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava pri použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené sa

vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady nikoho nepoškodzovať. Pokiaľ ide o tieto prevádzkové náklady, ktoré mal poškodený ušetriť tým, že nepožíval vlastné motorové vozidlo, tak takéto odpočítanie nákladov považoval súd prvej inštancie za neoprávnené aj z toho dôvodu, že bolo nepochybné, že cena motorového vozidla, ktoré bolo pri dopravnej nehode poškodené, sa na trhu reálne znížila. Ak by sa teda mala znížiť hodnota poisťného plnenia o to, čo poškodený ušetril na prevádzkových nákladoch, tak potom by bolo potrebné pri výpočte skutočnej škody poisťovňou zohľadniť aj tú skutočnosť, že samotná hodnota motorového vozidla sa v súvislosti so škodovou udalosťou znížila.

10. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal vznik nároku na náhradu nákladov za nájom náhradného vozidla za obdobie od 27.05.2024

do 06.06.2024 v celkovej sume 903,30 eur. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi poisťné plnenie len vo výške 288,25 eur, súd prvej inštancie priznal žalobcovi rozdiel vo výške 615,05 eur.

11. S poukazom na ust. § 517 ods. 1 a 2 OZ, ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 615,05 eur od 02.08.2024 do zaplatenia. Vychádzal z toho, že žalovaný oznámil vybavenie poisťnej udalosti listom zo dňa 17.07.2024, pričom pätnásťdňová lehota

na poskytnutie poisťného plnenia mu začala plynúť dňa 18.07.2024 a márne uplynula dňa 01.08.2024. Od 02.08.2024 sa preto žalovaný dostal do omeškania so zaplatením zvyšku poisťného plnenia.

12. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania v plnom rozsahu.

14. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP]. Žalovaný v odvolaní primárne namietal, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. b) v spojení s § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. mu povinnosť nahradiť škodu vzniká iba v prípade, ak poškodený tento nárok náležite preukáže. Podľa žalovaného žalobca dôkazné bremeno neunesol a nárok na náhradu škody náležite nepreukázal. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo/3/2015 a Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 25Cdo/3911/2007 zdôraznil, že výška skutočnej škody je limitovaná nutnosťou a účelnosťou nákladov vynaložených na prenájom náhradného motorového vozidla. Vo vzťahu k oprávnenej dĺžke nájmu žalovaný zopakoval, že v zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty bola v deň vystavenia faktúry autoservisom AT a. s. č. 24050492 dodaná aj služba spočívajúca v oprave poškodeného vozidla. Súdu prvej inštancie vytkol, že uvedené zákonné ustanovenie vôbec neaplikoval. Podľa žalovaného nebolo rozhodujúce, kedy si poškodený vozidlo z autoservisu skutočne prevzal, ale kedy bol najskôr oprávnený opravené vozidlo z autoservisu prevziať. Rozporoval tiež záver súdu prvej inštancie o aplikácii bežnej obchodnej praxe spočívajúcej

vo vydaní krycieho listu, ako aj tvrdenie, že autoservis AT a. s. je obchodným partnerom žalovaného. Zotrval na názore, že nevyhnutný čas nájmu náhradného vozidla je priamo závislý od momentu dodania služby spočívajúcej v oprave vozidla, ktorým bol v danom prípade deň 30.05.2024. Súdu prvej inštancie zároveň vytkol, že sa nevysporiadal s rozhodovacou praxou súdov, na ktorú v konaní poukázal, konkrétne s rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 1Cob/71/2021 a spis. zn. 4Cob/78/2019, ako aj s rozhodnutím Mestského súdu Bratislava III spis. zn. 25Cb/28/2022. Poukázal tiež na to, že zákon poisťovní nekladá povinnosť vydať krycí list, ani neurčuje lehotu na jeho vydanie.

15. Žalovaný namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady za poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla. Podľa jeho názoru išlo o neopodstatnené navyšovanie skutočnej škody žalobcom, ktorý má na zvyšovaní uplatňovaného nároku ekonomický záujem, keďže ako postupník si nárok na náhradu škody uplatňuje priamo voči žalovanému. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/95/2021, podľa ktorého poplatok za pristavenie vozidla nemožno považovať za účelne vynaložený náklad.

16. V ďalšom žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci aj v časti nákladov, ktoré by podľa jeho názoru poškodenému vznikli používaním vlastného vozidla. Priznanie nároku žalobcovi nekráteného o tieto náklady považoval za rozporné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo/3/2015.

17. Napokon žalovaný s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/120/2020 a spis. zn. IV.ÚS/197/2010 namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Tvrdil,

že súd prvej inštancie na jeho obranu neprihliadol a riadne sa s ňou nevysporiadal. Zdôraznil, že počas celého konania namietal nesprávnosť argumentácie, podľa ktorej je pre posúdenie oprávnenej dĺžky nájmu náhradného vozidla relevantné doručenie krycieho listu. Podľa žalovaného sa však súd prvej inštancie zameral na skúmanie skutočností, ktoré medzi stranami neboli sporné ani namietané. Zároveň poukázal na to, že žalobca nepredložil potvrdenie servisu vykonávajúceho opravu poškodeného vozidla o existencii bežnej obchodnej praxe medzi autoservisom a žalovaným. Z týchto dôvodov žalovaný vytkol napadnutému rozsudku absenciu riadneho a presvedčivého odôvodnenia.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami a odôvodnenie rozsudku zodpovedá zákonným požiadavkám. Podľa žalobcu žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ani

nepredložil dôkazy, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie.

19. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých boli náklady na nájom náhradného vozidla vynaložené nutne a účelne. Za určujúce považoval, že poškodený sa v dôsledku poistnej udalosti zavinenej poistencom žalovaného dostal do situácie, v ktorej bol nútený zabezpečiť si náhradné motorové vozidlo. Prenájom náhradného vozidla podľa žalobcu iba odstraňoval následky vyvolané poistnou udalosťou. Zotrval na tvrdení, že nájom náhradného vozidla bol účelný a dôvodný až do doručenia krycieho listu zo strany žalovaného, resp. do úhrady poistného plnenia. Zopakoval, že žalovaný vystavil krycí list až dňa 10.06.2024, a preto by poškodenému nárok na náhradu nákladov za nájom náhradného vozidla patril až do tohto dňa.

20. Zároveň žalobca poukázal na svoju skoršiu argumentáciu, podľa ktorej bol poškodený o možnosti prevzatia opraveného vozidla informovaný až po ukončení šetrenia poistnej udalosti žalovaným. Samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodenému ešte nevznikla okamžitá možnosť vozidlo si prevziať a vrátiť náhradné vozidlo. S poukazom na nález Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/322/2025 žalobca uviedol, že ak preukázal, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené vozidlo vrátené, uniesol dôkazné bremeno na preukázanie účelnosti nájmu náhradného vozidla. Možnosť opravené vozidlo užívať podľa žalobcu nastáva až momentom jeho vydania autoservisom poškodenému, k čomu autoservis pristupuje spravidla až po úhrade poistného plnenia, prípadne po deklarovaní krytia nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne.

21. Vo vzťahu k poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla žalobca uviedol, že ide o jednorazový poplatok priamo spojený s prenájomom náhradného vozidla. Na žalovaným označené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline reagoval tým, že uvedené závery boli neskôr prekonané ďalšou rozhodovacou praxou, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/77/2023, zohľadňujúce závery nálezu Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 602/2022.

22. K odpočtu prevádzkových nákladov žalobca zopakoval, že škodová udalosť zapríčinená poistencom žalovaného viedla k zníženiu hodnoty poškodeného vozidla, keďže vozidlo malo aj po oprave povahu havarovaného vozidla. Tieto skutočnosti sa podľa žalobcu v úhrade poistného plnenia ani v nákladoch na opravu neodzrkadľujú, preto nemožno znižovať poistné plnenie za nájom náhradného vozidla o prevádzkové náklady.

23. Za nedôvodnú označil žalobca aj námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Uviedol, že argumentácia žalovaného predstavuje iba nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie vecou dostatočne a komplexne zaoberal, posúdil všetky sporné otázky a svoje závery riadne odôvodnil.

24. Žalovaný v replike zotrval na podanom odvolaní. Zopakoval, že poškodený má nárok iba na náhradu tých nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla, ktoré boli vynaložené nutne a účelne, pričom výška skutočnej škody je limitovaná práve týmito kritériami. Opätovne zdôraznil, že vystavenie a doručenie krycieho listu nie je kritériom, od ktorého závisí dĺžka oprávnenej doby nájmu náhradného vozidla. V tomto smere znovu odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 1Cob/71/2021 a spis. zn. 4Cob/78/2019, ako aj na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava III spis. zn. 25Cb/28/2022. Poukázal, že poisťovňa má pri náhrade škody rovnaké postavenie ako škodca, pričom od škodcu nemožno bez ďalšieho spravodlivo požadovať, aby poškodenému nahrádzal nájom náhradného vozidla aj po skončení opravy vlastného vozidla len z dôvodu čakania na krycí list poisťovne. Žalovaný zopakoval, že ak autoservis AT a. s. vystavil faktúru č. 24050492 dňa 30.05.2024, je zrejmé, že v zmysle zákona o DPH bola v tento deň dodaná aj služba spočívajúca v oprave poškodeného vozidla. Podľa žalovaného si poškodený mohol najskôr v tento deň vyzdvihnúť vozidlo z autoservisu. Dôvod na trvanie prenájmu náhradného motorového vozidla po ukončení opravy poškodeného vozidla preto nebol daný a nájom za obdobie od 31.05.2024 do 06.06.2024 nebol podľa žalovaného opodstatnený.

25. Žalobca v duplike zotrval na svojich dovtedajších tvrdeniach a písomných podaniach. Uviedol, že žalovaný v replike neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť závery súdu prvej inštancie. Nespochybnil všeobecný záver žalovaného, že poškodený nemá nárok na náhradu akýchkoľvek výdavkov vynaložených na nájom náhradného motorového vozidla. Zotrval však na tom, že v prejednávanej veci boli ním uplatnené náklady vynaložené dôvodne a účelne. Opätovne uviedol, že nájom náhradného vozidla je účelný minimálne do doručenia krycieho listu zo strany poisťovne, ktorý predstavuje deklaráciu poisťovne, že za opravu poškodeného vozidla poskytne poistné plnenie. V danom prípade sa opravované vozidlo nachádzalo v autoservise až do vystavenia krycieho listu žalovaným.

Na podporu svojej argumentácie žalobca opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/322/2025. Trval na tom, že deň ukončenia opravy nemožno automaticky považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému bol poškodený povinný ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemal objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať.

26. Ďalšie podania strán sporu neboli v štádiu odvolacieho konania produkované.

27. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 573,38 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej časti výroku I. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 41,67 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 41,67 eur od 02.08.2024 do zaplatenia zamietol.

28. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie

na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

29. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

30. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v časti výroku I., ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 573,38 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o tejto časti žaloby žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

31. Odvolací súd tak považoval v ďalšom za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku vo vzťahu k napadnutým rozsudkom povinnosti uložených žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 573,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 573,38 eur od 02.08.2024

do zaplatenia, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

32. Primárne odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého

spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu,

že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/78/2005 zo dňa 16.03.2005). Skutočnosť, že sa strana s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnila, nemôže teda založiť záver o inej vade konania [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], či porušení práva žalobcu na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP].

33. Pokiaľ potom žalovaný namietal nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorú vyvodzoval z toho, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho poukazmi na ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z., ako aj na rozhodovaciaj prax súdov, odvolací súd v kontexte s touto námietkou zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011).

34. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (viď odsek č. 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku) uviedol, že: „Účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy poškodeného vozidla, t. j. de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. V danej veci nie nepodstatná je okolnosť, že vlastník vozidla bol poškodený a bol obmedzený v užívaní svojho vozidla od prijatia do autorizovaného servisu dňa 27.05.2024 a nemohol disponovať a používať svoje motorové vozidlo počas opravy v servise, t. j. v období

do 06.06.2024, kedy poškodený vrátil náhradné vozidlo a skrátil dobu prenájmu až do úhrady za opravu žalovaným dňa 10.06.2024. Súd nesúhlasí s obranou žalovaného, že poškodený mal možnosť si prevziať opravené vozidlo dňom zhodným s vystavením faktúry za opravu, a teda dňa 30.05.2024 aj vzhľadom na to, že splatnosť faktúry bola 13.06.2024. Samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžite možnosť disponovať so svojím vozidlom, nakoľko autoservis umožní poškodenému disponovať s opraveným vozidlom, keď sú nahradené náklady spojené s jeho opravou. Až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného resp. autoservisu je škoda na poškodenom vozidle reparovaná. Škoda (t. j. aj nájom náhradného vozidla od jeho opravy do úhrady ceny opravy, resp. doručenia krycieho listu) bola pre škodcu za daných pomerov (všeobecne zaužívanaj obchodnej praxe servisov) predvídateľná. Stav, do ktorého sa dostal poškodený, mu bol vnútený, a to škodovou udalosťou, ktorú zavinił poistenec žalovaného.“. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvej inštancie nepovažoval za sporný moment ukončenia opravy motorového vozidla poškodeného, t. j. deň 30.05.2024, kedy autoservis vystavil na meno poškodeného faktúru za opravu jeho motorového vozidla (deň dodania služby v zmysle § 72 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z.). V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku teda súd prvej inštancie uviedol svoje úvahy a dôvody, prečo vynaložené náklady na nájom náhradného vozidla za obdobie od 31.05.2024 do 06.06.2024, t. j. za obdobie 7 dní po ukončení opravy motorového vozidla poškodeného, považoval za poškodeným účelne vynaložené v príčinnej súvislosti so zodpovednosťou poistenca žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Súd prvej inštancie tak zdôvodnil, prečo sa nestotožnil s obranou žalovaného (vyjadrenou v odpore proti platobnému rozkazu), že: „V súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. tu preto platí nasledujúca rovnica: deň opravy poškodeného vozidla = deň dodania služby = deň vystavenia faktúry za opravu = posledný deň oprávnej doby nájmu náhradného vozidla“. Skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie výslovne nezmienuje konštrukciu, že v deň vystavenia faktúry, ktorou autoservis fakturoval poškodenému, opravu jeho motorového vozidla, musela byť v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. aj služba autoservisom dodaná, z čoho potom vyplynulo, že v tento deň bola aj oprava motorového vozidla poškodeného ukončená a vozidlo technicky spôsobilé na jeho štandardnú prevádzku, nemeňte nič na tom, že takýto skutkový záver aj vyslovil, ktorá skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Neobstojí preto odvolací argument žalovaného o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď sa súd prvej inštancie podľa žalovaného nevysporiadal s poukazom žalovaného na ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z., ktoré mali potvrdzovať jeho argumentáciu v spore a zároveň

neposudzoval podstatu sporu a jeho procesnú obranu a zjavne zamerl svoju pozornosť na skúmanie nesporných skutočností.

35. Žalovaný tiež namietal, že sa súd prvej inštancie nevyporiadal ani s ním označenou rozhodovacou praxou súdov o vyššie nastolenej spornej otázke dôvodnosti trvania nájmu náhradného vozidla (podľa žalovaného len do vystavenia faktúry za opravu motorového vozidla). Pokiaľ ide o rozhodovaciu činnosť okresných či krajských súdov, na ktorú poukazoval žalovaný, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ust. čl. 2 ods. 2 CSP a nejde ani o rozhodnutia, ktorými by bol súd prvej inštancie viazaný v zmysle ust. § 193 či § 455 CSP. Napokon z rozhodnutí súdov prvej inštancie i odvolacích súdov označených obidvoma stranami (aj žalobcom v jeho vyjadrení k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu) sporu vyplýva, že rozhodovacia prax okresných či krajských súdov je v riešenej otázke nejednotná. Nebolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie (a ani odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní) v reáliách rôznej rozhodovacej praxe okresných či krajských súdov reagovať na ich odlišné rozhodnutia a vyporiadať sa s ich argumentáciou. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie potom poskytol v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP dostatočným spôsobom odpoveď na dotknutú spornú otázku, pričom odvolací súd za účelom doplnenia a vyporiadania sa s odvolacou argumentáciou žalovaného uvedie nižšie ďalšie úvahy.

36. V kontexte s namietaným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP žalovaný tiež uviedol, že súd prvej inštancie si nesprávne osvojil potvrdenia servisov, ktoré nemajú s prejednávanou vecou absolútne žiadny súvis, pričom však žalobca nepredložil potvrdenie servisu, vykonávajúceho opravu v posudzovanej veci (AT a. s.), ani jeho potvrdenie o bežnej praxi medzi ním a žalovaným. Uvedenú námietku považoval odvolací súd ako nedôvodnú, a to s poukazom (ako uviedol aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu), že skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú podklad v listinných dôkazoch produkovaných žalovaným (doručených žalovanému), a to konkrétne v potvrdení obchodnej spoločnosti AT a. s. o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla autoservisom zo dňa 06.06.2024 (dôkaz pripojení žalobcom k žalobe na č. I. 8 rub spisu), v zmysle ktorého sa ku dňu 06.06.2024 vozidlo nachádzalo v servise a čakalo na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis nevydá opravované vozidlo (skutkové zistenia súdu prvej inštancie vyplývajúce z tohto dôkazu sú explicitne uvedené v odseku č. 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ďalej v tomu korešpondujúcom čestnom prehlásení poškodeného zo dňa 06.06.2024 (na č. I. 35 rub spisu), v zmysle ktorého sa ku dňu 06.06.2024 nachádzalo jeho vozidlo v autoservise a čakalo sa na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis nevydá opravované vozidlo (skutkové zistenia súdu prvej inštancie vyplývajúce z tohto dôkazu sú explicitne uvedené v odseku č. 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a napokon v oznámení žalovaného o poistnom plnení zo dňa 10.06.2024 (na č. I. 46 spisu), podľa ktorého žalovaný poskytol skutočnú škodu 1.244,65 eur (autoservisom fakturovanú sumu bez DPH) priamo na účet autoservisu (skutkové zistenia súdu prvej inštancie vyplývajúce z tohto dôkazu sú explicitne uvedené v odseku č. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Týmto spôsobom tak aj podľa názoru odvolacieho súdu bola dostatočným spôsobom preukázaná obchodná prax autoservisu (AT s. s.) voči klientom aj v posudzovanej veci (teda voči poškodenému) a rovnako obchodná prax medzi autoservisom (AT a. s.) a žalovaným o priamom poskytnutí poistného plnenia na účet autoservisu ako úhrady ceny vykonanej opravy motorového vozidla poškodeného. Tomu zodpovedajú napokon aj listiny predložené samotným žalovaným – mailová komunikácia autoservisu so žalovaným zo dňa 30.05.2024 (č. I. 23 spisu), v ktorej autoservis priamo poslal kalkuláciu opravy a faktúru k predmetnej poistnej udalosti žalovanému a požiadal ho o likvidáciu a platbu na účet servisu. Obchodná prax autoservisu v posudzovanej veci (rozumej tým AT a. s.) nie je pritom v danej lokalite Žilina) vonkoncom ojedinelá, čo vyplýva aj z dôkazov predložených žalobcom (potvrdenia ALTERIA MOTOR s. r. o., MD-Bavaria Žilina s. r. o., FINAL – CD spol. s r. o. na č. I. 47 až 48 spisu). Aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti v obdobných veciach (napr. veci spis. zn. 6Co/24/2024, spis. zn. 6Co/45/2024, spis. zn. 6Co/13/2025, spis. zn. 6Co/110/2025) známa takáto obchodná prax autoservisov.

37. Odvolací súd nadväzne na doposiaľ uvedené považoval za neopodstatnenú aj odvolaciu námietku žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a nesprávnom právnom posúdení veci [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], pokiaľ súd prvej inštancie považoval za dôvodne uplatnenú časť žalovaného nároku zodpovedajúcu obdobiu po skončení opravy motorového vozidla poškodeného (rozumej tým odo dňa 31.05.2024 do 06.06.2024). Žalovaný zopakoval v odvolaní svoju argumentáciu spočívajúcu v tom, že poisťovateľ nemá povinnosť poškodenému refundovať náklady za obdobie, kedy mu už nebránili v užívaní jeho motorového vozidla opravárenské práce (ako dôsledok škodovej udalosti). Od momentu dodania služby (vykonania opravy), v posudzovanom prípade dňa 30.05.2024, mal poškodený objektívnu možnosť vyzdvihnúť si svoje motorové vozidlo z autoservisu a požiadavka na nájom náhradného vozidla už tak nebola dôvodná.

Po tomto momente už zo strany poškodeného nešlo o účelne vynaložené náklady na odstránenie dôsledkov škodovej udalosti.

38. Ako vyplýva zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré strany nenamietali, vozidlo poškodeného bolo prijaté autoservisom do opravy dňa 27.05.2024, pričom jeho oprava bola ukončená dňa 30.05.2024, t. j. vozidlo bolo opravované 4 dni. Nájom náhradného vozidla poškodeným však trval nesporne až do dňa 06.06.2024. Ako ďalej vyplýva z nesporných tvrdení žalobcu uvedených v konaní na súde prvej inštancie, v období od 01.06.2023

do 06.06.2024 sa vozidlo poškodeného nachádzalo naďalej v autoservise a zároveň k tomuto dňu nebol žalovaným vystavený pre autoservis krycí list - oznámenie o poistnom plnení (tento bol nesporne vydaný až dňa 10.06.2024). Žalobca zároveň v žalobe tvrdil, že do dňa 06.06.2024 vozidlo nebolo poškodenému vydané, keďže nebol autoservisu doručený krycí list, bez ktorého autoservis nevydá opravené vozidlo poškodenému.

39. Medzi stranami tak bola zásadne spornou otázka, či po vykonaní opravy poškodeného motorového vozidla, ktorá bola ukončená dňa 30.05.2024, až do dňa 06.06.2024 (predtým ako autoservis odovzdal poškodenému opravené motorové vozidlo po tom, ako mu žalovaný doručil krycí list), možno nájomné za toto obdobie (od 31.05.2024 do 06.06.2024) považovať za náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, keď podľa názoru žalovaného si bol poškodený objektívne spôsobilý prevziať opravené motorové vozidlo z autoservisu.

40. Ako už bolo spomenuté, z vlastnej rozhodovacej činnosti v identických veciach je pritom odvolaciemu súdu známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistné plnenie nežiada uhradiť na svoj účet, ale žiada, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania „krycieho listu“ (oznámenie o poistnom plnení) žalovaným (čo bolo aj v posudzovanej veci, k tomu viď vyššie). V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zavinil jeho poistník (poistený) na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach - autoservisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ osobitný vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy,

na čo slúži práve tzv. krycí list (oznámenie o poistnom plnení). Autoservis má nepochybne skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla je v takýchto prípadoch likvidovaná formou „krycieho listu“. Je tak zrejmé,

že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela, a že úhrada ceny diela bude zabezpečená zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla zaslal priamo žalovanému ako poisťovní škodcu a požiadal ho o jej úhradu na svoj účet. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí bude predmetné motorové vozidlo poškodenému vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda

že ukončenie tohto procesu bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady, ktorú mal vykonať samotný žalovaný). Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy

a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

41. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolaciemu súdu známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto prax autoservisov nachádza v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve tak, ako je prezumované ust. § 151s OZ. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že huteľná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa,

t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo (zmluve o oprave veci), ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v autoservise, ktorý splnomocní na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že autoservis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu a tento následne vykoná úhradu (ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade). Napriek tomu, že žalovaný sa v posudzovanom spore snažil navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou s autoservisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, keďže povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným

na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady

zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, keďže dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisu povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva

zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. servisu cenu opravy uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje

na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti), či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

43. Zároveň odvolací súd dodáva, že je pravdou, že hypoteticky mohol faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodený, ktorý by si tak mohol vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 30.05.2024. Pokiaľ by však aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou na účely krytia náhodných udalostí (v danom prípade zodpovedajúcou cenou opravy 1.244,65 eur bez DPH, resp. 1.493,58 eur bez DPH), nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použil práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodeného postupovať takýmto spôsobom.

Odpoveď

na túto otázku pritom treba hľadať výkladom e ratione legis zákona č. 381/2001 Z. z. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhradila priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného - najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla.

44. Uvedené závery nachádzajú napokon svoj základ aj v žalobcom označenom náleze Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS/322/2025-31 zo dňa 17.07.2025. Z pohľadu odvolacích námietok žalovaného o rozložení dôkazného bremena v spore, odvolací súd poukazuje na to, že rovnako ako vo veci posudzovanej Ústavným súdom SR, aj v preskúmvanej veci žalobca uniesol dôkazné bremeno o bežnej obchodnej praxi autoservisu, ktorý v deň ukončenia opravy vystaví faktúru a zasiela ju na úhradu poisťovni a opravené vozidlo vydá poškodenému bezodkladne po doručení krycieho listu (oznámenia o poistnom plnení). Ako potom konštatoval Ústavný súd SR v označenom náleze, za žalobcom preukázaného stavu, mal skutočnosti podstatné pre posúdenie toho, že nájom náhradného vozidla po ukončení opravy - vystavení faktúry bol neúčelný, tvrdiť a preukazovať žalovaný (poisťovňa), keďže v prospech neho mali byť skutočnosti o tom, že poškodenému nič nebránilo, aby si už opravené vozidlo prevzal predtým, ako vystavila krycí list. Bolo na žalovanej poisťovni tvrdiť a preukazovať skutočnosti rozhodné pre posúdenie toho, že ďalšie trvanie nájmu náhradného vozidla nebolo účelné. Žalovaný však naopak vychádzal z objektívnej možnosti poškodeného prevziať si jeho opravené motorové vozidlo ihneď po vykonaní jeho opravy a žiadne iné tvrdenia či dôkazy na ich preukázanie neponúkol.

45. V ďalšom žalovaný namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie (rozpor s rozsudkom Najvyššieho súdu ČSR spis. zn. 1Cz 86/1990 zo dňa 30.11.1990 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSFR č. 2-3 ročník 1992 po poradovom č. 7, v zmysle ktorého právnej vety škodu spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol použiť v dôsledku poškodenia, treba považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov), pokiaľ súd prvej inštancie považoval za nedôvodné krátenie poistného plnenia o náklady, ktoré by poškodenému vznikli použitím vlastného motorového vozidla. Výšku týchto nákladov žalovaný odôvodňoval tým, že pri používaní vozidla poškodeného by sa inak (teda nebyť škodovej udalosti) jeho hodnota v období používania náhradného vozidla znížila (v posudzovanom prípade žalovaný zníženie hodnoty vozidla poškodeného za obdobie od 27.05.2024 do 30.05.2024 vyčíslil na sumu 32,47 eur). Zároveň žalovaný určil, že za každý najazdený km by žalovaný vynaložil prevádzkové náklady na prevádzku svojho motorového vozidla vo výške 0,01 eura (ktoré za obdobie

od 27.05.2024 do 30.05.2024 vyčíslil na sumu 0,592 eur). Odvolací súd má však za to, že krátiť rozsah náhrady škody o sumu zodpovedajúcu poklesu hodnoty motorového vozidla poškodeného za obdobie používania náhradného vozidla nebolo vôbec namieste. Takáto úvaha nemá svoj podklad v reálnom stave veci, keďže, ako aj uviedol súd prvej inštancie, v dôsledku škodovej udalosti zavinenej poisteným žalovaného došlo nepochybne k poklesu hodnoty motorového vozidla poškodeného aj napriek jeho vykonanej oprave (už raz „búrané“ vozidlo má nesporne nižšiu hodnotu ako vozidlo bez nehody). Inak povedané hodnota motorového vozidla poškodeného sa v dôsledku škodovej udalosti bez najmenších pochybností znížila viac, ako by sa za normálneho behu okolností (teda nebyť jeho poškodenia) znížila jeho bežnou prevádzkou za obdobie 11 dní (obdobie nájmu náhradného vozidla). V ďalšom už vôbec nebolo možné preskúmať, na podklade akých skutočností (predpokladov) určil žalovaný náklad na prevádzku vlastného motorového vozidla poškodeného v sume 0,01 eura za najazdený km (pri celkovom najazde 163 km náhradným vozidlom poškodeným by išlo o sumu 1,63 eur). Žalovaný k ním vykonanému určeniu výšky prevádzkových nákladov neprodukoval žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, a zároveň ho nepodložil ani žiadnymi dôkazmi. Za takýto dôkaz nebolo možné považovať ani žalovaným označené stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 20.02.2023. Z citovanej časti stanoviska žiadne takéto skutočnosti totiž nevyplývajú. V konečnom dôsledku sa však aj žalovaným tvrdená suma prevádzkových nákladov, ktoré by inak (teda nebyť škodovej udalosti) poškodený vynaložil na prevádzku vlastného motorového vozidla, javila odvolaciemu súdu ako bagateľná v porovnaní s reálnym škodovou udalosťou spôsobeným znížením hodnoty motorového vozidla poškodeného aj po jeho vykonanej oprave, teda znížením hodnoty motorového vozidla poškodeného oproti jeho stavu bezprostredne pred škodovou udalosťou. Potom bola plne na mieste úvaha (uvedená v odseku č. 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku), na podklade ktorej súd prvej inštancie považoval krátenie poistného plnenia

zo žalovaným uvedeného dôvodu poklesu hodnoty vlastného vozidla poškodeného a prevádzkových nákladov za nedôvodnú.

46. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd, konštatujúc neopodstatnenosť doposiaľ spomenutých odvolacích námietok žalovaného, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 573,38 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

47. V ďalšom považoval odvolací súd za dôvodnú odvolaciu námietku žalovaného, že za náklady účelne vynaložené poškodeným v príčinnej súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou nemožno považovať poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 41,67 eur bez DPH (50,- eur s DPH, pričom žalobca si uplatňoval náhradu za tento poplatok len v sume bez DPH). Odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou žalovaného vychádzajúcou z rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/95/2021 zo dňa 28.02.2022. Odvolací súd teda opakovane poukazuje na to, že poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla sám o sebe nemá žiaden opodstatnený význam. Takúto službu totiž nemožno oddeliť a poskytovať samostatne, ale vždy len v spojení s nájmom náhradného vozidla. Ako vyplýva z povahy vecí a priebehu rozhodných skutočností, žalobca poskytuje klientom v spojitosti s prenájmom náhradného vozidla komplexné služby, vrátane administratívy a zároveň pristavenia a prevzatia vozidla. Nevymedzuje pritom žiaden racionálny a hlavne z pohľadu primeranosti relevantný dôvod, prečo práve za pristavenie a prevzatie vozidla má byť hrazený aj samostatný poplatok mimo platbu za celú službu. Rovnako tak môže začať účtovať poplatok za spracovanie nájomnej zmluvy, zmluvy o postúpení pohľadávky, poplatok za čistenie vozidla, jeho údržbu a podobne. Ad absurdum by pri tomto type zmluvného vzťahu (a nielen pri ňom) mohlo byť generované nekonečné množstvo poplatkov, ktoré by mal (zjavne podľa úsudku žalobcu) súd bez prieskumu akceptovať. Samotná skutočnosť, že predmetný poplatok bol medzi žalobcom a poškodeným dohodnutý, nie je osobitne relevantný. Z výkladového hľadiska totiž ide o argument, podľa ktorého by akýkoľvek v zmluve zakotvený poplatok alebo platba bol automaticky - bez možnosti akéhokoľvek posúdenia a prieskumu - primeraný a účelný. Už na prvý pohľad je zrejmé, že ide o neudržateľný výklad. Treba pripomenúť, že súdy vo všeobecnosti musia vychádzať pri definovaní obsahu právnych vzťahov z princípu proporcionality; tento pri požiadavke na zmienený poplatok zjavne absentuje.

48. Ak žalobca argumentoval prekonaním názoru Krajského súdu v Žiline v žalovaným označenom rozhodnutí, odvolací súd poukazuje na to, že rovnaký odvolací senát tento názor zopakoval aj v rozsudku spis. zn. 10Co/155/2023 zo dňa 27.03.2025. V žalobcom označenom rozsudku spis. zn. 6Co/77/2023 zo dňa 30.04.2024 sa Krajský súd v Žiline v rámci prieskumu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nezaoberal (a ani nemohol zaoberať) otázkou oprávnenosti nároku na náhradu poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla, keďže táto otázka nebola vymedzená odvolacími dôvodmi vymedzenými odvolateľom.

49. S poukazom na uvedené odvolací súd, konštatujúc čiastočnú dôvodnosť odvolania žalovaného, podľa ust. § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 41,67 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 41,67 eur od 02.08.2024 do zaplatenia, tak, že žalobu o zaplatenie sumy 41,67 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 41,67 eur od 02.08.2024 do zaplatenia zamietol.

50. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v spore úspešný v rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie sumy 573,38 eur s príslušenstvom a žalovaný úspešný v rozsahu nepriznaného nároku na zaplatenie sumy 41,67 eur s príslušenstvom. Možno tak uzavrieť, že žalobca bol pomerne v spore úspešný v rozsahu 93 % (priznaná suma 573,38 eur / celkovo uplatnená suma 615,05 eur = 0,93, teda 93 %) a žalovaný v rozsahu 7 % (100 % - 93 %). Potom bol žalobcov čistý úspech v spore v rozsahu 86 % (93 % - 7 %). V tomto rozsahu tak odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Keďže predmetom odvolacieho prieskumu bolo celé rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda celý žalobcom uplatnený nárok, odvolací súd považoval žalobcu za úspešného v odvolacom konaní rovnako v rozsahu 86 % (čistý úspech), a preto mu priznal v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP proti žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 86 %.

51. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].